

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 132

Anden Sæssion.

50de Møde.

Onsdagen den 18de December.

(Fortfat.)

Formanden: Vi gaae dernæst over til § 6, som nu sættes under Discussion.

Ordføreren: Den første Forandring, som Udvalget har foreslaaet ved denne Paragraph, er ligefrem en Følge af hvad der nu er vedtaget som en ny § 1, nemlig at Lovens Hensigt skal udtales i første Paragraph, istedetfor at det i Lovudkastet stæer i § 6. Begyndelsen af Paragraphen vil derfor komme til at gaae ud, og som Følge deraf er der foreslaaet, at første Passus i § 6 kommer til at hedde: „De hidtil anordnede Bærepenge for Breve fra andre Postterritorier bortfalde.“ — Udvalgets næste Forslag gaaer ud paa, at de Taxter, som det efter denne Paragraph er forbeholdt Regeringen at bestemme, skulle, for at man dog i mødende Tilfælde kan vide, hvad man har at rette sig efter, bringes til offentlig Kundskab; det vil sikkert ogsaa findes hensigtsmæssigt, at de Taxter, som skulle gjælde, bringes til offentlig Terretning for Enhver, der har Forsendelser at foretage, eller Transporter, som stæe ad Selveie. Jeg skal endnu ved denne Paragraph komme tilbage til de Bemærkninger, som ved Sagens første Behandling bleve fremsatte af den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (Dahl); men jeg befinder mig rigtignok i Forlegenhed, da Finansministeren for Diebliffet ikke er tilstede.

Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at siden første Behandling har det været gjort til Gjenstand for Udvalgets Overveieelse, om man ikke i denne Paragraph kunde optage Noget, der sigtede til at opnaae det Diebled, som blev antydet af den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (Dahl) med Hensyn til Aflevering

og Besørgelse af Breve paa Landet, og med Hensyn til, at mindre Summer kunde forsendes med Posten ved at de indbetaltes paa Affendelsesstedet, og mod Adviisbrev udbetaltes paa Modtagelsesstedet. Som jeg allerede tillod mig dengang at bemærke, har man anseet saadanne Foranstaltninger for at være hensigtsmæssige og rigtige; men Udvalget har dog ikke troet, at nogen Bestemmelse kunde optages i Paragraphen derom, fordi det angaaer den Maade, hvorpaa Postvæsenet skulde indrette sine Forsendelsesmidler. Jeg tør maasse, siden den høitærede Finansminister nu er kommen tilstede, bede Thinget om Undskyldning for, at jeg et Diebliff atter kommer tilbage til dette Punkt. Det er navnlig med Hensyn til § 6. Der blev under Sagens første Behandling antydet, at det var ønskeligt, om der kunde træffes en Bestemmelse fra Postbestyrelsens Side til Befordring af Landbreve. Ligesom navnlig denne Paragraph taler om Bybreve, saaledes blev der yttret af det ærede Medlem, om der ikke kunde optages en Bestemmelse her i Loven med Hensyn til Landbreve. Ligeledes blev det yttret som ønskeligt, om Postvæsenet kunde indrette det med Hensyn til mindre Pengesendelser paa den Maade, at man modtog Beløbet paa Affendelsesstedet, og igjen udbetalte Adressaten det paa Modtagelsesstedet. Jeg tillod mig allerede dengang at bemærke med Hensyn til Landbrevs Besørgelse og saadanne Pengesendelsers Forsendelse, at, skjøndt det vel ikke kunde være nogen Betænkelighed ved at dette iværksattes, turde det dog have Noget imod sig, at optage en Bestemmelse derom i denne Lov, der, som det let vil fremgaae for Thinget af dens hele Indhold, ikke gaaer ud paa at bestemme Noget for Postbefordringen eller den Maade og de Midler, hvorpaa og hvorved Posterne befordres, men indskrænker